

har tænkt sig, at den overordentlige Invalidefond skulde have. I Loven af 1851 § 32 hedder det udtrykkelig: „Er Invaliden indtraadt i Ægteskab efter at være bleven Invalid, har hans Enke, under anbefalende Omstændigheder, Adgang til Understøttelse af den fornævnte Invalidefond“. Der menes den overordentlige Invalidefond, hvis Midler for Størsteparten bleve udbetalte til Centralkomiteen, da man i 1876 gik over til den ny Ordning. Saa vidt jeg har forstaaet, faa disse Enker efter Krigsinvalider, der først have giftet sig efter at være blevene Invalider, ganske vist en Understøttelse under anbefalende Omstændigheder; men det vil sige, at de faa en Smule i Anledning af deres Mandes Begravelse, de faa lidt, hvis der indtræffer Sygdom i Familien, og Familien er jo, som Regel, ikke ret stor mellem dem, der ere saa gamle. De kunne ogsaa under særlige Omstændigheder, hvor der indtræffer særlige Uheld, jeg tror saaledes i Anledning af Julestormen, faa et mindre Beløb. Men jeg ser ikke rettere, end at der intet er til Hinder for, at disse Enker, der ikke i Henhold til den gældende Lov kunne faa nogen Understøttelse, fordi de have giftet sig, efter at Manden var bleven Invalid, kunne faa en fast Understøttelse netop af den Fond, der hører ind under Centralkomiteen. Jeg tror derfor, at det er saa langt fra, at Bestyrelsen har nogen som helst Ret til at trøste enten Invaliderne eller Offentligheden med, at de Penge, de have, skulle nok forslaa i 30 Aar, i alt Fald naar de ikke give mere, end de pleje. Der er netop al god Grund til at give mere, f. Eks. til de Enker, der ikke kunne faa noget efter den gældende Lov, men som dog i den almindelige Bevidsthed staa som lige saa berettigede som de, der vare gifte, inden deres Mænd bleve Invalider.

Idet jeg vender tilbage til den af Udvalget givne Betænkning, skal jeg gøre opmærksom paa, at Udvalget, der ender med at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, tillige opfordrer Ministeren til at indlede de nødvendige Forhandlinger med Centralkomiteens Bestyrelse for, om muligt, at naa til et Resultat enten i Retning af, at de tilbageværende Midler komme ind under selve Statskassen, eller, hvad der maaske er mere sandsynligt, at det bliver saaledes, at Ministeriet faar Lov til at øve nogen Kontrol baade med Bestyrelsen af Midlerne og specielt og ikke mindst med Regnskabet's Aflæggelse og Offentliggørelse. Med denne Henstilling skal jeg slutte.

Rørdam: Den ærede Ordfører har jo udtalt sig om denne Sag i saare rolige og besindige Vendinger. Jeg kommer muligvis til at bruge lidt stærkere Ord om hele denne Sag. Da jeg i sin Tid, for 3—4 Aar siden, rejste denne Sag her i Tinget, var jeg forberedt paa, at det var, om jeg saa maa sige, at stikke Haanden i en Hvepsere, og jeg har siden den Tid set, at det heller ikke er slaaet fejl. Man har paa enhver Maade søgt at undskylde Hr. General Bahnson og til Gengæld ladet det gaa ud over — i dette Tilfælde mig, som rejste Sagen. Det skal jeg nu ikke opholde mig videre ved, men kun sige, at naar man i Højres Presse har kunnet skrive følgende, som jeg tillader mig at citere — det er kun nogle ganske faa Linier — fra Bladet „Vort Land“ den 20. November 1903: „Denne Sag beviser bedre end alt andet Karakteren af den *lumpne Forfølgelse*, som Generalløjtnant Bahnson gennem Aarene har været Genstand for. Vi tage ikke i Betænkning, efter at være gjort bekendt med alle Forhold i denne Sag, at udtale, at Generalløjtnant Bahnson er uden Lyde, at han har ofret mere, end mange vilde have gjort“ — saa synes jeg, det er et stort Bevis paa, hvor meget man tør byde sine Læsere. Jeg synes, man maa have en meget stor Dristighed, naar et Blad tør byde sine Læsere den Art Udtalelser. Derfor ønsker jeg at give en lille historisk Redegørelse af hele denne Sag; jeg tror, den er meget oplysende, og at den er et godt Bevis for, hvorledes de provisoriske Tilstande, vi den Gang havde, i Virkeligheden forvirrede Retsbegreberne hos adskillige Mennesker. Det er blevet sagt fra Højres Side, at denne Sag aldeles ikke kom Rigsdagen ved, at Rigsdagen slet ikke skulde blande sig i den, det var en privat Komite, der havde med disse Penge at gøre, dem havde Rigsdagen ingen Ting at sige over. Det kan til en vis Grad være rigtigt. Maaske skulde det ikke være Finansministeren, men snarere Justitsministeren, der skulde tage Sagen op til Drøftelse.

Jeg skal nu forsøge at give en samlet Redegørelse for, hvorledes Sagen forholder sig. Efter at General Bahnson i sin Tid havde arvet Thaarupgaard efter sin Fader, gik det stadig ned ad Bakke for ham, han kom mere og mere i Gæld, han magtede ikke at drive denne Gaard, og allerede i 1888 stod hans Sager saaledes, at man talte om, at han blev nødt til at trække sig ud af det offentlige Liv paa